

på de afhandlinger, han har skrevet her til årbogen, nemlig: Oldtidslevninger i Ølgod sogn, 1936, Skafttap-
øksen som kile, 1943, Mosefund af spyd og økse, 1950,
Årer og både, 1952, Om stampe- og benmøller, 1953.
Ligeledes må det nævnes, at han foretog en række ar-
kæologiske undersøgelser både for Varde og Ølgod
museum. Han ledede også Ølgod byhistoriske arkiv.

Hans flid og udholdenhed — lige til han kom på
sygehuset — var imponerende. Hans beskedenhed
ligeledes. Da Ølgod sogneråd ville lade Lyngbo male
et portræt af ham, afslog han det, nej, pengene kunne
de jo give til hans kære museum. Og den løn i
penge, han fik som museumsleder både i Ølgod og
Varde, var såre ringe, men den rigdom i sindet, om-
gangen med gamle ting kan give, fik han i rigt mål.
Han var præget af en dyb fortrolighed med den gamle
almuekultur, og af det han havde nået gennem selv-
studium og gennem sine rejser til andre museer — han
havde besøgt alle Danmarks museer på egen regning
— og ved omgang med museumsfolk. Når hertil føjes,
at hans væsen ligefrem udstrålede hygge og lune, at
han var trofast og vennesæl, hvad nedskriveren af
disse linjer dybt har følt, vil det forstås, at ikke blot
museerne og lokalhistorien, men hele egnen føler hans
død som et smerteligt tab.

Han har som grundlægger af Ølgod museum og ved
sit øvrige virke i Varde og i sin skole sat sig et skønt
og varigt minde.

H. K. K.

Clara Haahr Christiansen

Det var store forventninger om en rig fremtid som
amatørarkæolog og historisk-arkæologisk forfatter, der
bristede ved fru Clara Haahr Christiansens død.

Hun blev født i Esbjerg 30. september 1919 som dat-

ter af fiskeskipper Martin J. Skelmosse og hustru Clara Jespersen. Hun tog realeksamen og handelsskoleeksamen og blev 1939 gift med bogtrykker Chr. Haahr Christiansen, Varde.

Fruen var blevet medlem af den arkæologiske studiekreds ved Esbjerg museum og blev valgt ind i dette museums bestyrelse og senere i bestyrelsen for Varde museum, hvor hun tillige blev tilknyttet som arkæologisk medarbejder, godkendt af Nationalmuseet, og herefter overtog hun ledelsen af Varde museums udgravninger. Men kort efter rantes hun af den strenge og langvarige sygdom, som medførte hendes død den 23. maj 1969.

Sammen med sin broder, malermester Kaj Skelmosse, Esbjerg, foretog fruene omfattende undersøgelser af Gudenåkulturens bopladser ved Varde å og dens tiløb, hvorved 80 pladser lokaliseredes. Søskenparret skrev herom en afhandling i Kuml 1961. Samarbejdet fortsattes ved en undersøgelse af et middelalderligt anlæg i Kvong sogn, og herom skrev de afhandlingen om Knuris vandmølle i vor årbog 1965. Blandt de øvrige udgravninger, fru Haahr Christiansen ledede eller deltog i, må nævnes undersøgelsen af en hustomt fra ældre romersk jernalder i Kjelst og en storstensgrav med tilsluttende yngre grave i Mejls. Sidstnævnte gravning afsluttedes med hjælp fra Nationalmuseet. Anlægget er nu genopstillet ved Varde museum som »Danmarks mindste jættestue«. Arbejdet med opstillingen blev et af de sidste, fruene udførte i arkæologiens tjeneste. For øvrigt har hun også været med til at fremstille en filmreportage om Gudenåkulturen.

Ikke blot vestjysk museumsvesen og dansk arkæologi, men alle med interesse for vor egns fortid vil føle savnet ved fru Haahr Christiansens bortgang.

H. K. K.